

(493) -- Ἐλληνικὸν Πάνθεον, ἡ Συλλογὴ τῆς μυθικῆς ιστορίας; τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἐλλησι μυθολογουμένων θεῶν, καὶ τῆς κατ' αὐτήν ἀλληγορίας, ἐπιμελῶς φιλολογηθεῖσα ἐξ διαφόρων ποιητῶν καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοπόνως καὶ εὐτάχτως συντεθεῖσα παρὰ Χαρισίου Δημητρίου Μεγδάνου, ταῦθι ἐκ Καζάνης, πρὸς χάριν καὶ ὠφέλειαν τῶν φιλομαθῶν νέον τοῦ γένους, καὶ τῶν τὴν ποιητικὴν μετερχομένων. Πάτη, ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Ματθία Τράττερ, 1812.

εἰς 8^η.

(494) — Ἀναστασίου Γεωργιάδου Φιλιππουπολίτου Πραγματεία περὶ τῆς τῶν Ἐλληνικῶν στοχείων ἐκφωνήσεως, Ἐλληνιστὶ καὶ Λατινιστὶ φιλοπονηθεῖσα. Ἐν Ηαρισίοις, 1812. εἰς 8^η.

(495) — Ἰσοκράτους Λόγος περὶ τῆς ἀντιδόσεως, ἦδη πρῶτον εἰς τὴν ἀρχαίνην γραφὴν διασκευαθεὶς καὶ δγδοήκοντα περίπου σελίδας ἐπαυξηθεὶς, σπουδῇ Ἀνδρέου Μουστοξύδου, ιστοριογράφου τῶν Ἰονικῶν νήσων. Ἐν Μεδιολάνοις, ἐκ τῆς τυπογραφίας Α. Ι. Λεστεράνου· φωτεί'. εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Η ἔκδοσις αὕτη ἀφιερώθη εἰς τὸν Α. Κορζῆν.

(496) — Φυσικὴ πειραματικὴ, περιεκτικὴ τῶν νεωτέρων ἔργων, συγγραφεῖσα καὶ ἐκδοθεῖσα Ἐλληνιστὶ χάριν τῶν ἀρχαρίων ὑπὸ τοῦ ἐν Βουκουρεστίοις ἀρχιδιδασκάλου Κωνσταντίνου Βαρδαλάχου, τοῦ Λιγυπτίου. Ἐν Βιέννη, κατὰ τὸ τυπογραφεῖον Λεοπόλδου τοῦ Γροῦνδ. 1812. εἰς 8^η.

(497) — Δομαιρῶν, Ἐπιτομὴ ιστορίας γενικῆς, κριθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐν Παρισίοις Ἐρθρίας τῶν κλασικῶν συγγραφέων, καὶ δεγχθεῖσα πρὸς χρῆσιν τῶν Λυκείων καὶ τῶν λοιπῶν Σχολείων. Μεταφρασθεῖσα δὲ ἐκ τῆς τρίτης καὶ νεωτέρας ἐκδόσεως τοῦ Γαλλικοῦ εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐλληνικὴν γλῶσσαν, καὶ ἐπαυξηθεῖσα πρὸς χρῆσιν τῶν ἡμετέρων σχολείων,

καὶ πάντων τῶν φιλομαθῶν, εἰς τόπους τρεῖς. Ἐν Βιέννη, ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Σεζραίμδη, 1812. εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ή ίστορία αὗτη διατίθεται εἰς Ιεράνη καὶ κοσμικήν καὶ ἡ μὲν Ιερά διατίθεται εἰς τὴν παλαιάν, ἀρχούσην ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῆς Χριστοῦ γεννήσεως· καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησιανήν ίστορίαν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως· ἡ δὲ Κορινθία εἰς τὴν παλαιάν καὶ νέαν ίστορίαν ὅλων τῶν ἔθνων. Η μετάγεννη; αὗτη ἀναδιδοται εἰς τὸν Κορκινάκην.

(498) — Γραμματικὴ τῆς Ἰταλίας; γλώσση, ἐν τῇς Γερμανίᾳ γεγραμμένης Φιλίππου Βουτρίννου μεταφρασθεῖσα καὶ μεταρρύθμισθεῖσα ὑπὸ Στεφάνου Οίκενίμου ίκτροῦ, εἰς γρῆσιν τῶν κατὰ τὴν Μερμόνην φιλολογικοῦ Γυμνασίου. Ἐν Βιέννη, ἐν τῇς τυπογραφίᾳ τοῦ Λεοπόλδου Γρεζηδ. 1812. εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Εἰς τὴν πρωτονομικὴν ἐπιστολὴν πρὸς Ἀλέξανδρον Βερτίλιον ὁ μυητροκαστής Οίκενίμος οὐφίει ὅλα τὰ αἴτει, ἀτικα παρεκάμπτων αὐτὸν ωκεὶν ἐπιχειρισθῆ τὴν μετάφρασιν τῆς μεθοδικούτερας Γραμματικῆς θεων συνετάχθησαν εἰς ξένας γλώσσας. Ενακα δὲ τοῖτο εἰπήγεται ἀμέσως εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ Ἑλληνικὰ σχολῖα τῆς Ἀνατολῆς.

(499) — Δημοτέρου Ἀλεξανδρίδου Γραμματικὴ Γραμματικὴ-Τουρκικὴ, συνταχθεῖσα ὡς οὕτω τα ἐντελῆς καὶ εὔρεθρος πρὸς γρῆσιν τῶν ἔθνων τῶν ἐκραθεῖν τὴν Τουρκικὴν διάλεκτον. Ἐν Βιέννη, ἐν τῇς τυπογραφίᾳ τοῦ Ιωάννου Βαρθ. Τσεβέλου, πρώην Βενδότου, 1812. εἰς 4^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Εἰς τὸ τέλος τῆς Γραμματικῆς ἐτυπώθη Συλλογὴ διατέρων Τουρκικῶν διαλόγων, γεγραμμένων μετὰ Τουρκικῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, ἐτέρα μηρά Συλλογὴ Ελληνικῶν, καὶ ἀποσπάσματά τινα συγχρητικὰ πρὸς γέμνασιν τῶν πρωτεύοντων.

(500) — Δημοτέρου Ἀλεξανδρίδου Λεξικὸν πρόχειρον τῆς Γραμματικῆς καὶ Τουρκικῆς διαλέκτου· ὡς προσετέθη ἐν τέλει καὶ σύντομον Λεξικὸν Τουρκικὸν-Γραμματικὸν πρὸς γρῆσιν τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ οἰκεύοντων χριστιανῶν, καὶ πρὸς

ἀναπλήρωσιν πολλάδιν ἐν τῷ Γραικικῷ· Τουρκικῷ Λεξικῷ παραληφθεῖσιν θέλειν καὶ φέρειν. Ἐν Βιέννη, 1812. ἐκ τῆς τυπογραφίας Ι. Ν. Τσελίκου πρότην Βενθότου. εἰς 4^η

(501) — Εἰκονολογός Πατέντη, πράγματα ἡνα τερπνὸν ἀθροισμα στατικά, αὐτοκίνητα, κυριακά, έργα τελείων, καὶ ἀλληλούχισμαν ἀντικατίσθεντα, σιγληγέντων ἐκ τῆς φυσικῆς φύσης. Οἱ τὰς ταγήν καὶ διαταράξιν καὶ ἀντισχετικούς ταῦτα προστίθενται καὶ περιγράψαι συντεταγμέναι, διδαχεῖσαι καὶ ἀνάγογεις μὲ τὴν πατέντην τῶν πατέντων, ητις συνετέθη Εργαλειαστῇ ὑπὸ Φραγκίσκου Μαζίνου Περπούγ, τοῦ ἐν Βαϊράρη τῆς Σαλιβάνας Παρούσιον νομίμου Συμβούλου, καὶ Μέλισσας πατέντην παραδειγμάτων ἔσπερεν. Μεταρρυθμεύθη οὐδὲ τὴν πατέντην Παλληνούτην διαλεκτούν ὑπὸ τῶν αὐταδέλχων Μανουήλ καὶ Κοριάκος Καπετανάκη. Ἐν Βιέννη, ἐκ τῆς τυπογραφίας τοῦ Ασανδρέου Ερούδ. 1810—1811—1812. Τόμ. 10. εἰς 4^η.

ΣΗΜΙΤΙΚΩΣ. Τὸ πόνημα τοῦτο ἐπηγράφεται Εἰκονολογία Πατέντη, διότι ὁ σκοπός τοῦ συγγραφέως κατ' αρχής, ὡς ὁ θεῖος μαρτυρὸς εἰς τὸ Προόπτον του, ἵνον καὶ εἰκολόνη τὴν γάθησιν τῆς φυσικῆς ἴστοις εἰς τοὺς πατέντας, διὰ τῶν προσεθετεύεντων εἰκόνων τῶν τοῦ Σέδου καὶ φυτῶν. Διὰ τοῦτο ἐπέλασεν ἐκ διαλειμμάτων φυτῶν τοῦτο, καὶ εἶδε τὴν ὑπὸ τοῦ καταστημάτου μεγάλην ὑποθεραύην τοῦ, φετεῖσθε συντάξη, καὶ ἀπερχόμενε τὴν τελείαν μυκητούρων τῶν Εὐρωπαίων, εἰς τὸ τελεῖαν διακτικτικὸν βιβλίον τῆς φυτούτης θεοφύτης, φυτολογούμενον εἰς δώδεκα τόμους, καὶ δὲ τοῦ γλωττῶν μυκητούρων θύρων διὰ τῆς Γερμανικῆς, Γαλλικῆς, Ιταλικῆς, Ἀγγλικῆς, Αχαϊκῆς καὶ Οὐγγρικῆς. Οἱ δὲ αὐτούτοις τοῖς οὐτοῖς καὶ Κοριάκος Καπετανάκη συνέλαβον τὴν θέσην τοῦ πατέντησιν καὶ ἐκδώσωσιν εἰς τὴν ἡμετέραν διάλεκτον, συντάξηγράμμην τοῦτον καὶ τὴν Γαλλικήν, ὡς πλέον κοινωτέρου εἰς τοῦ Εἴληνας.

(502) — Ἐρμῆς ὁ Λόγιος, η Φιλολογικαὶ Ἀγγελίαι. 1813. Ἐν Βιέννη, ἐκ τῆς τυπογραφίας τοῦ Ιωάν. Βαρθολ. Τζέρακης, πρώτην Βενθότου. εἰς 8^η.

(503) — Ἐλληνικὸς Τηλέγραφος, ἡ Περιοδικὴ Ἐρημερὶς, πολιτικὴ, φιλολογικὴ τε καὶ ἐμπορικὴ ὑπὸ τοῦ Ἱατροῦ Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου. Ἐν Βιέννῃ, 1813. Παρὰ Ἀντ. Στράους. εἰς 4^η.

(504) — Πλουτάρχου οἱοι παράλληλοι, οἵ προσετέθησαν σημειώσεις, καὶ τῶν Αὐτοχεδίων στοχασμῶν περὶ τῆς Ἐλληνικῆς παιδείας καὶ γλώσσης Ἀκολουθία ὑπὸ Δ. Κοραή. Φιλοτίμῳ δαπάνῃ τῶν ἀδελφῶν Ζωσιμάδων. Ἐν Παρισίοις, ἐκ τῆς τυπογραφίας Ι. Μ. Ἐνεράρτου. αὐθ'. — αὐτί. — αὐταῖς. αὐτεῖς. — αὐτιγ'. αὐτιδ'. Τόμ. 6. εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Αἱ προστεθειμέναι σημειώσεις εἶναι γεγραμμέναι Ἐλληνιστὶ, καὶ ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ ταύτη περὶ Ἐλλην. γλώσσαις δὲ Κοραής ἀναφεῖ τὰ παρὰ τοῦ Ιέροντος Βαζθόλδου λεχθέντα κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ παρατηρεῖ, ὅτι οὗτος ὁ; καιρώμενος περιγγήθη τὴν Ἑλλάδα, γωρίς νοῦν καὶ φιλανθρωπίαν. Μὲ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἕκτου τόμου τοῦ Πλουτάρχου τελειώνει ἡ σειρὰ τῆς Ἐλληνικῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Κοραή.

(505) — Λόγοι τῶν Ἀττικῶν Ῥητόρων, ἐν οἷς προσετέθησαν καὶ ἡ Ἐρμηνεία τοῦ Οὐλπιακοῦ εἰς Δημοσθένην καὶ Ἀρποκρατίωνος τὸ Λεξικόν· ἐπεξεργασθέντες δὲ καὶ ἐκδόθέντες ὑπὸ Νεοφύτου Δούκα. Ἐν Βιέννῃ, ἐκ τῆς τυπογραφίας Ἰω. Βαρθ. Σβεκίου, πρώην Βενδότου. 1812—13. Τόμ. 10. εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Εἴς τινας τῶν δέκα τόμων τούτων προσθέτει ὁ ἐκδότης καὶ λόγους αὐτοῦ, καὶ σχόλια γραμματικά τινα.

(506) — Στοιχεῖα τῆς Ἐλληνικῆς γλώσσης, ἐκδοθέντα παρὰ Βασιλείου Π. Η. Εὐθυμίου, παιδείας ἐνεκα τῶν τὴν Ἑλλάδα φωνὴν διδασκομένων Γραικῶν. Τόμος Α'. τῆς πρώτης Κλάσεως. — «Τρέφεται δὲ ἡ ψυχὴ, ὡς Σώκρατες, τίνι; Μαθήμασι δήπου, τίνι δ' ἐγώ. — Πλάτ. Πρωτ. 93.» Ἐν Βιέννῃ, ἐκ τῆς τυπογραφίας Ἰω. Βαρθ. Σβεκίου, πρώην Γ. Βενδότου, 1812. εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Β', Γ', καὶ Δ'. τόμου προσετέθησαν καὶ αἱ βιογραφίαι τῶν συγγραφέων. Οἱ τόμοις Β'. τῆς δευτέρας Κλάσσεως ἔχει τὸ ἔξης ρήτορν — «Ιστορία ἐστὶ φιλοσοφία ἐκ παραδειγμάτων. ΠΟΛΥΒ. Διδασκαλία ἀρίστη. ΣΕΝΟΦ. Οἱ τόμοις Γ'. τῆς τρίτης Κλάσσεως ἔχει — «Ἡ σοφία ἄρα πανταχοῦ εὐτυχεῖ ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους, οὐ γάρ δῆποτε ἀμαρτάνοι γένεν ποτέ τις σοφία, ἀλλ' ἀνάγκη ὁρθῶς πράττειν καὶ τυγχάνειν. ἐπειδὴ κατὰ μόνη τῶν ὅντων εὑδαιμονία καὶ εὐτυχῆ ποιεῖ τὸν ἀνθρώπον. Πλάτ. Πρωταγ. 22.ο Οἱ τόμοις οὗτος ἐτυπώθη παρὰ τῷ τυπογράφῳ Λαζαρίῳ Χάκουλ, ὡς καὶ ὁ Δ', διτετραγωγέεις ὅτι τὸ 1813 ἔτος μὲ τὴν ἐφεξῆς προσθήκην εἰς τὴν ἐπιγραφήν. Στοιχεῖα κ.τλ. ἦτοι 'Αρθολογία ποιητική μετὰ σχολιῶν παλαιῶν. — «Οὐδεὶς ἀνθρώπων αὕτη ἔσσεται, οὗτε πέφυκεν.»

(507) — Σύστημα ἡ Διατάγματα κατὰ κοινήν Ψῆφον ἀπάρτητα τῆς συνελεύσεως; τῆς ἐν Μικεδονίᾳ πόλεως Μελενίκου, πρὸς πλείσιον ἀριθμόσκας βελτίωσιν τῶν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει θείων οἰκιών, σχολῶν τε καὶ νοσοκομείων, καὶ τῆς τῶν ἐνδεῶν ἀπάρτητῶν φιλοκαθηρωποτέρας οἰκιομίας τε καὶ κηδεμονίας, ὑπὲ φιλογενοῦς τινος καὶ εὐπατρίδου τῆς αὐτῆς πόλεως. Ἐν Βιέννῃ, ἐκ τῆς τυπογραφίας Ἰωάννου Βαρθολ. Τζεκίου, πρώην Βενδότου. 1813. εἰς 8^η.

(508) — Λίστας τοῦ Φρυγὸς θίσος καὶ μῆθος μετὰ τῆς χρηστοποθείας Ἀντωνίου τοῦ Βυζαντίου, καὶ ἄλλων τινῶν ὀρφελίμων. Ἐνετήσι, παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. 1813. εἰς 8^η.

(509) — Κορακιστικά, ἡ Διόρθωσις τῆς 'Ρωμαίης γλώσσας. Κωμωδία εἰς τρεῖς πράξεις διαιρεμένη. ὑπὸ τοῦ λογίου καὶ εὐγενοῦς Ἰακώβου 'Ρίζου, μεγάλου Ποστελνίκου. Ἐν τῷ εἰς τὸ Μαχμούτπασᾶ Χάνι 'Ελληνικῷ τυπογραφεῖῳ. Ἐν ἔτει 1813. εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ή Κωμωδίας αὕτη, τῆς ὁποίας κύριος σκοπὸς εἶναι δὲ περίγελως; τοῦ γραφειοῦ ὑφους τῶν ὀπαδῶν τοῦ Κορχῆ, ἐτυπώθη ἐν τῷ Πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Μετετυπώθη δὲ κατὰ τὸ αὐτὸν ἔτος ἐν Βιέννῃ, ἀλλὰ τ' ὄνομα τῆς πόλεως ταύτης δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

(510) — Ἀσπασία· Τραγῳδία συγγραφεῖσα πρὸ τοῦ Ιακωβάνη Ρήζου. Ἐν Βιέννη, ἐκ τῆς τυπογραφίας Ἰω. Βαρόλδου Σουηκίου. 1813. εἰς 8^η.

(511) — Παιδωγρία, ἵτος Πρῶτα μαθήματα τῶν παιδίων εἰς τὸ ἀναγνώσκειν καὶ νοεῖν ὁπλοῦν· συντεθέντα καὶ ἔκδοθέντα εἰς τομίδια τρίχα ύπὸ Νεορύτου Λούκα. Ἐν Βιέννη, ἐκ τῆς τυπογραφίας Ἰω. Βαρόλδου Ζβέντου, 1813. εἰς 12^η.

(512) — Ιστορία τῆς ἀναγωρήσεως τῶν Γάλλων ἀπὸ τῆς Ρωσίας· συγγραφεῖσα ἀπό τινα Ρωσσικὸν ἀξιωματίκον. Ἐν Μόσχᾳ, 1813. εἰς 12^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Συγγραφεῖς τῆς Ιστορίας διηγήσεως ταύτης εἶναι ὁ Κεφαλλή, Σπυρίδην Διστούνης.

(513) — Χειρωγρία τῶν παῖδων, ἵτος Ηραρχυτεία στοιχειώδης παρὶ γραψίν τοῦ ἀνθρώπου· παρὶ γρηγοροθείας μετὰ τεντού ἡθικῶν μαθητῶν καὶ τεντού μητερόγυνων· περιέχουσα καὶ σύντομων ἐπιτομὴν τῆς γενετῆς· Ιστορίας, καὶ ἐν συντρόφῳ τοῦ; Βίους τῶν Ηράρχων τῆς Ελλάδος, συνεργανοθείας ὑπὸ Πύρρου Λιονσού Θεοτόκεων κτλ. Ἐν Βιέννῃ 1813.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μέσα περὶ τῆς Α'. ἐκδίδοντας τὸ βιβλίον τούτο τὸν ἀριθ. 459 τοῦ παρόντος; καταλόγου.

(514) — Ηρωδίανον τῆς μετὰ Λέρου ὥκτονος ιστορίαν Βιβλία διετώ· ἐκτεργασθέντα καὶ ἐκδιδόντα ύπὸ Νεοφύτου Λούκα. Ἐν Βιέννῃ, ἐκ τῆς τυπογραφίας τοῦ Σινέρε, 1813. εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Οἱ ἐκδόταις Ν. Δανκᾶς ἐπιστέοσαν εἰς τὸ αὐγούστου τοῦτο ἐν πονημάτιον ἐπιγραφόμενον· Αργού· ἢ Επιστασίαι τοὺς Κριτικούς εἰς την τῷτον γεωστὴν ἐκδιδόντων Βιβλίων. Τὰ ἐπικριθέντα βιβλία εἶναι τὰ ἐρεῖται· α. Ἡ Γραμματικὴ τοῦ Βασιλείου· β'. τὸ πρῶτον φύλλον τῆς Φυσικῆς τοῦ Βαρδαλάχου, καὶ τὰ Ηραλεγόμενα τῆς τοῦ Κούμα· γ'. (ἐν παρέργῳ) Διο λόγοι τοῦ παρὰ Κοραῆ ἐκδοθέντος Ισοκράτους. Τὸ

κείμενον τοῦ Μῆρωδιανοῦ ἐδιορθώθη ἐν μέρει ἐκ τῆς ἐκδόσεως τοῦ
Βολφίου, καὶ ἐν μέρει παρὰ τοῦ Δεύκα· τὸ δὲ σχόλιά του εἶναι
ἐπὶ τὸ πλεῖστον γραμματικά.

(515) — Γροξιμακτική 'Ρωμανική, ήτοι Μακεδονο-Βλαχική· σχεδόν ωρίμως και πρώτων εἰς φῶς ἀγθεύεται μέπο Μαγκάτη λ. Μπούτσεζή, διδασκαλίου ἐνταχθεῖται τῇ; ἀπλοελληνικής, συγκλήτι. Romanische oder Macedonowlachische Sprachlehre etc. 'Ε' Βιέννη, ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Ἰωάννου Συμβρερ.

1813. etc 8 v.

(516) — Τέλη; ‘Ρητορική; διδίλλα γ’. συνταχθέντα
ύπό Κωνσταντίνου Οἰκουμένου καὶ πρεσβύτερου, τοῦ κατὰ
τὸ φιλολογικὸν τῆς Σμύρνης γυμνάσιον διδασκάλου τῆς
φιλολογίας· εἰς γρατισμόν τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου. Εἰέννη, φωτείγ’.
εἰς 8^η.

(517) — 'Ρητορική, ἐκ τῶν ἐνδιδόστέρων τεχνογράφων παλαιῶν καὶ νεωτέρων ἔρανισθεῖσα καὶ συνταχθεῖσα ὑπὸ Νεοφύτου Βάμβα, Χίου· διὰ φιλοτίμου συνδρομῆς τῶν ὁμογενῶν. 'Εν Πατρισίοις, 1813, ἐκ τῆς τυπογραφίας Ι. 'Εξεράρτου. εἰς 8^η. Μετετυπώθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1841.

(518) — Πρακτική δικ κάθε λογαριασμὸν εἰς πωλήματα, ἀγοράσματα, μέτρα καὶ ζύγια μὲ πᾶσαν τιμὴν καὶ μονέδαν, περιέχουσα καὶ τὰς πώστας πρὸς διάφορα μέρη τῆς γῆς. Ἐν Βενετίᾳ παρὰ Νικολ. Γλυκεῖ, 1813. εἰς 12^{ον}.

(519) — Σύμμικτα διάθορα, ἐξ τῶν συγγραφέων τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων ἔρχονται πρὸς χρῆσιν τῶν διδασκόμένων τὴν ἀπλοελληνικὴν διάλεκτον. Ἐν Παρισίοις, 1813. ἐκ τῆς τυπογραφίας Ι. Μ. Ἐβραίου. εἰς 8^ο.

(520) — Αἰσχογάς περὶ τὴν ἀκῆς καὶ πολιτειᾶς τοῦ σο-
φῶτάτου φιλοσόφου καὶ περιφήμου τῶν Ἀθηνῶν ἀρχιστρα-
τήγου Φωκίωνος· Μετενεγκέντες ἐξ τοῦ Γαλλικοῦ εἰς τὴν νῦν
μετερχομένην· ‘Ελληνίδα φωνὴν, χάριν ὥφελείας τῶν φιλο-
τίμων καὶ φιλοπατρίδων δμογενῶν, καὶ πρὸς ἀνάμνησιν

τῶν περιφήμων καὶ πχνενδόξων προπατόρων. Τύπῳ δὲ ἐκδοθέντες μεθ' ὅσης πλείστης ἐπιμελεῖς, φιλοτίμῳ δαπάνῃ τοῦ ἐκλαχμπροτάτου, φιλομούσου τε καὶ φιλέλληνος Κόμπτος Στρόγανωθ. Ἐν Πετρούπολει ἔτει σωτηρίω 1813. ἐν τῇ Ἰμπερατορικῇ τυπογραφίᾳ, παρὰ τῷ πολιτικῷ συμβούλῳ Ἰωακείμ Δανιλόβσκη. εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μεταφέρεται τοῦ πονημάτος τούτοις εἶναι διώχνυται Καζακοπᾶς· ἡ δὲ μετάφρασις εἶναι τοσοῦτον ἀλλία, καὶ ἡ πληθὺς τῶν τυπογραφικῶν παραρραμάτων εἶναι τοσαύτη, ωτε πολλὰ ἐλάφια ἔχουσιν ἐννοιαν διαφορετικὴν ἢ πὸ τὸ κείμενον.

(521) — ‘Ἐρμῆς ὁ Λόγιος, ἡ. φιλολογικαὶ Ἀγγελίαι.

1814. Ἐν Βιέννῃ, ἐκ τῆς τυπογραφίας τοῦ Ἰωάν. Βαρθολ. Τσεκίου, πρώην Βενδότου. εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος τούτου ἐξελόθηται μόνον τὰ τετράδια τοῦ ἴχνουσαρίου καὶ φερρουσαρίου μηνὸς, πχντάσης τῆς ἐκδόσεώς του ἐνεκά τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ συντάκτου Α. Γαζῆ.

(522) — ‘Ἐλληνικὸς Τηλέγραφος, ἡ Περιοδικὴ Ἐφημερὶς πολιτικὴ, φιλολογικὴ τε καὶ ἐμπορικὴ, ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου. Ἐν Βιέννῃ, 1814. Παρὰ Ἀντωνίῳ Στράους. εἰς 4^η.

(523) — ‘Ἐγκυκλοπαιδεία Ἐλληνικῶν μαθημάτων, γραμματικῆς, ρητορικῆς καὶ ποιητικῆς, τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν περιέχουσα, καὶ Συλλογὴν μετ' ἐκλογῆς ἐκ τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ ποιητῶν, συντεθεῖσά τε καὶ συλλεγεῖσα παρὰ Στεφάνου Κομπτᾶ, τοῦ ἐκ Φθίης. Ἐν Βιέννῃ, 1812, 1813, 1814. Ἐκ τῆς τυπογραφίας Ἰωάν. Βαρθ. Τζεκίου, καὶ Ἀντωνίου Χάϊκουλ. Τόμ. 12. εἰς 8^η.

(524) — Αἰσχίνου τοῦ Σωκρατικοῦ διάλογοι τρεῖς, ἐπεξεργασθέντες καὶ ἐκδοθέντες ὑπὸ Νεοφύτου Δούκα. Οἱ; καὶ ἔτερ' ἄλλα, τῆς αὐτῆς ἰδέας τοῦ λόγου ἔχόμενα, ὑπὸ αὐτοῦ συγγραφέντας προστέθεινται. Ἐν Βιέννῃ. Ἐκ τῆς τυπογραφίας Ἰωάν. Βαρθ. Τζεκίου, πρώην Βενδότου, 1814. εἰς 8^η.

(525) — Νέον Δεξικὸν Γραικικὸν καὶ Τουρκικὸν, συντεθὲν παρά τινος τῶν εἰδημόνων, εἰς χρῆσιν τῶν δουλομένων μανθάνειν ἐν εὔχολίᾳ τὴν τε Γραικικὴν καὶ Τουρκικὴν διάλεκτον. Νῦν πρῶτον τυπωθέν. Ἐν Βενετίᾳ, παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ, 1814. εἰς 8^ο μέγα.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Συντάκτης τοῦ Δεξικοῦ τούτου είναι ὁ Μοναχὸς Ζαχαρίας Ἀγιορείτης, ἐκ Καιταρίας, δοστις συνέταξε καὶ τὸ Τουρκικὸν Γραικικὸν Δεξικόν. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 372.

(526) — Βειλάνδου Ἀγάθων, μεταφρασθεὶς ἀπὸ τὴν Γερμανικὴν γλῶσσαν ὑπὸ Κ. Μ. Κούμα. Ἐν Βιέννῃ. ὁ ωιδί. Τόμ. 3. εἰς 8^ο.

(527) — Ἀποθήκη τῶν Παιδῶν ὑπὸ Νεοφύτου Δούκα. Ἐν Βιέννῃ, 1814. Ἐκ τῆς τυπογραφίας τοῦ Ἰωάν. Σνίρερ Τόμ. 2. εἰς 12^ο.

(528) — Η Ρομεηκη Γλοσσα. Στην Τηπογραφη τον Κορφον, 1814. εἰς 12^ο.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Συντάκτης τῆς χυδαίας ταύτης νεοελληνικῆς γραμματικῆς είναι ὁ ἔξι ἰωαννίνων ποιητὴς Ἰωάννης Βιλαρᾶς, δοστις κατὰ τὴν πρωτότυπον, καὶ τῷ δυτὶ ποιητικὴν ἴδεαν του, ἐδιεσχυρίζετο, διεισάγκατον νὰ γράφεται ἡ ἀπλοελληνικὴ διάλεκτος ἀνευ τόνων ἢ διφθόγγων, ὡς ἔχει ἡ ἐπιγραφὴ τῆς περὶ ᾧς ὁ λόγος γραμματικῆς του.

(529) — Ἀπολογία Ἰστορικοχριτικὴ, συντεθεῖσα μὲν Ἐλληνεστὶ ὑπό τινος φιλογενοῦς Ἐλληνὸς, ἐπεξεργασθεῖσα δὲ εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον τῶν Ἐλλήνων, μετά τινων σημειωμάτων ὑπὸ Ἀναστασίου Ἱερέως καὶ Οἰκονόμου τῶν Ἀμπελακίων, τῶν ἐπὶ τῶν Θετταλικῶν Τεμπῶν κειμένων, παρ' οὐ καὶ ἴδιᾳ δαπάνῃ ἐξεδόθη χάριν τῶν δρμογενῶν. Διεπιστασίας Σπυρίδωνος Πρεβέτου Ζαχυνθίου. Ἐν Τριεστίῳ, ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Γάσπαρος Βάτι, 1814. εἰς 8^ο.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Συγγραφεὺς τῆς Ἀπολογίας ταύτης είναι ὁ ἐν τῇ Ῥώσσικῇ ὑπηρεσίᾳ Ταγματάρχης Ιατρὸς Λουδοβίκος Σωτῆρης. Τὰ τυπογραφικὰ παροράματα τῆς εἰς τὴν ἀπλῆν διάλεκτον

μεταρράσσεις είναι τοσοῦτον παχυλά, ώστε άλλαττουν τὴν ἔννοιαν τοῦ κειμένου. Μεταρράσθη δὲ ἵταλιστὶ ὑπὸ τοῦ ἐπιστατοῦντος τὴν τύπωσιν αὐτῆς Σπυρίδωνος Πρεβέτου, καὶ ἐτυπώθη ἐν Τεργέσι: ἢ τὸ 1813 ἔτος.

(530) — Πολυξένη· Τραγῳδία εἰς πέντε πράξεις διηρημένη. Συγγραφεῖσα μὲν παρὰ τοῦ εὐγενεστάτου ἀρχοντος μεγάλου Παστελνίκου χυρίου Ἰακωβίακην Ρίζου, τοῦ ἄλλως Νεφουλοῦ, φιερωθεῖσα δὲ πρὸς τοὺς φιλογενεῖς. Ἐν Βιένη, ἐκ τῆς τυπογραφίας τοῦ Ἰωάν. Βαρθ. Σουηκίου, 1814. εἰς 8^η.

(531) — 'Ρήγα Βελεστενλῆ "Ιμνος καὶ Ὡδαί. Μετὰ προσθήκης καὶ ἄλλων τινῶν. Ἐν Ἰασίῳ, 1814. εἰς 12^η.

(532) — Ξενοκράτους καὶ Γαληνοῦ περὶ τῆς ἀπὸ τῶν ἐνύδρων τροφῆς· οἵς προστέθεινται σημειώσεις καὶ τὰ περὶ τῆς ἐκδόσεως προλεγόμενα· φιλοτίμῳ δαπάνῃ τῶν ὁμογενῶν Χίων, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Παρισίοις, ἐκ τῆς τυπογραφίας Ι. Μ. Ἐθεράρτου· 1814. εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Έκδότης τοῦ συγγράμματος τούτου είναι δ. Α. Κοραής.

(533) — Γραμματικὴ Γαλλικὴ θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ, χάριν τῶν ὅσοις καταγίνονται εἰς τὰ πρῶτα στοιχεῖα της, καὶ εἰς τὴν αὐτῆς ἐντέλειαν. Συνεργανισθεῖσα καὶ συνταχθεῖσα ὑπὸ Μιχαὴλ Π. Π. Στεφάνου Παρτζούλλα, τοῦ ἐκ Κλεισούρας τῆς Μακεδονίας. Ἐν Βιέννη, ἐκ τῆς τυπογραφίας Ἰωάν. Βαρθολ. Τζεκίου 1814. εἰς 8^η.

(534) — "Ηθη Ἰσραηλιτῶν, εἰς τὰ ὅποια φαίνεται δι τύπος ἀπλῆς καὶ εἰλικρινοῦς πολιτικῆς πρὸς διοίκησιν τῶν ἐπικρατειῶν, καὶ πρὸς ἐύθυμησιν τῶν ἡθῶν. Σύγγραμμα τοῦ Ἀβδὲ Φλευροῦ μεταφρασθὲν παρὰ τοῦ ἐν ἰατροῖς Εὐαγγέλου Μεξικοῦ, οὗ τινος προτροπῆς καὶ φιλοτίμῳ δαπάνῃ νῦν πρῶτον ἐκδίδοται. Μέρος Α'. Ἐν Βενετίᾳ, παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ· 1814. εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ β'. μέρο; τοῦ πανήματο; τούτου ἐπιγράφεται "Ἡθη Χριστιανῶν. Εὖπωθη δὲ τὸ αὐτὸν ἵστος παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ.

(535) — Οἱ Γάλλοι ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ ἡ Περιγραφὴ τῆς ὑπερόπτου πλευρεῖς τοῦ Ναπολέοντος, Ἰμπεράτορος τῶν Γάλλων καὶ τῶν αὐτοῦ ὄμοτρόνων. Μετάφρασις διηρημένη εἰς μέρη δύο, εξ ὧν τὸ μὲν ἀ. ἔκδοσις; ἐστὶ τοῦ Σεζαλλώς, τοῦ ἐξ ἀκαρχῆτων τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου Ζ', περιέχον τοὺς δολεροὺς καὶ ἀπατηλοὺς τρόπους καὶ μηχανὰς τοῦ Ναπολέοντος, έσουληθέντος νὰ ἀρπάξῃ τὸ διάδημα τῆς Βασιλείας τῶν Ἰσπανῶν· τὸ δὲ δ'. τὰς ζημίας τῶν Γάλλων ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ ἀπὸ τοῦ 1807 ἔτους, καὶ σκέψεις ἐπὶ τὰ κυριώτερα ἀποτελέσματα τοῦ πολέμου ἐν ταύτῃ τῇ χερσονήσῳ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1811 ἔτους· τύπῳ ἐκδοθεῖσα φιλοτίμῳ δαπάνῃ τῆς φιλογενεῖς αὐταδελφότητος τῶν πανευγενῶν κυρίων Ζωσιμάδων. Ἐν Πετρουπόλει, ἔτει σωτηρίω 1814· ἐν τῇ Ἰμπεριακῇ τυπογραφίᾳ· παρὰ τῷ Πολιτικῷ Συμβεύλῳ Ἰωακείμ Δανιλόβσκη. εἰς 8^η.

(536) — Ἐκστρατεία τοῦ Ναπολέοντος, Ἰμπεράτορος τῶν Γάλλων· ἥτοι ἡ ἐπιδρομὴ αὐτοῦ εἰς τὸ Ρωσίαν, καὶ ἡ ἐκεῖθεν κατεστραμμένη θάσιος φυγὴ του· περιέχουσα διῆγησιν ἐποχῆς σπανιωτάτων καὶ ἀξιομνημονεύτων συμβάντων, καὶ καταγραφὴν ἀποδεικνύουσαν τὴν τε ἐξαρίθμησιν τῶν δυνάμεων αὐτοῦ καὶ τὸν παντελῆ ἀφανισμὸν αὐτῶν, μέχρι τῆς τελευτῆς τοῦ περιφήμου γενικοῦ Ἀρχιστρατήγου τῶν Ρώσων Ηρίγκιπος Μιχαήλ Κούτούζων Σμολένσκου· συλλεχθεῖσα ἐκ τῶν δημοσίων ἐπιβεβαιωμένων ἐφημερίδων, ἀναφορῶν τε τῶν Στρατάρχων καὶ ἑτέρων διαφόρων ἐκδόσεων· καὶ μετὰ πλείστης ἐπιμελείας καὶ κόπου καταστραθεῖσα εἰς τὴν νῦν χρωμένην "Ἐλληνίδα φωνὴν, χάριν εἰδήσεως καὶ τῶν ἀπορρύντων αὐτῆς φιλοϊστόρων Γραικῶν· τύπῳ ἐκδοθεῖσα φιλοτίμῳ δαπάνῃ τῇ φιλογενεῖς Αὐταδελ-

φότητος τῶν πανευγενῶν χυρίων Ζωσιμάδων. Ἐν Πετρουπόλει, ἔτει σωτηρίω 1814· ἐν τῇ Ἰμπερατορικῇ τυπογραφίᾳ· παρὰ τῷ Πολιτικῷ Συμβούλῳ Ἰωακείμ Δανιλόβσκη. εἰς 8^η.

(537) — 'Ρώμαιοι καὶ Ναπολέων Μπονοπάρτης, ὃτοι ἀναθεώρησις τῆς διαγωγῆς τοῦ νῦν δεσπότου τῆς Γαλλίας, ἀπὸ τῆς εἰρήνης τοῦ Τίλζητ, ἀχρι τῆς καταδιώξεως αὐτοῦ ἐκ τῆς 'Ρωτοιακῆς ἀρχαίας καθίδρας, συγγραφεῖσα, καὶ ἐφοδιασθεῖσα μετὰ πολλῶν περιέργων ἀνεκδότων, παρ' ἐγκατοίκου Μόσκως. Μεταφρασθεῖσα δὲ καὶ ἀφιερωθεῖσα τῷ ἔξοχωτάτῳ ἀρχοντι γενικῷ πολιτικῷ συμβούλῳ, καὶ ταινίας τῆς 'Αγίας Ἀννης, τῆς πρώτης κλάσεως Ἰππεῖ χυρίω χυρίω Κωνσταντίνῳ Δημητριάδῃ τῷ Βαρλαάμ. Ἐν Μόσκω. Τύποις Σελιβανοβσκίοις, 1814. εἰς 8^η.

(538) — 'Ελληνικὸς Τηλέγραφος, ἢ Περιοδικὴ 'Εφημερὶς πολιτικὴ, φιλολογικὴ τε καὶ ἐμπορικὴ, ὑπὸ τοῦ ἴατροῦ Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου. Ἐν Βιέννῃ, 1815. Παρὰ 'Αντωνίῳ Στράους. εἰς 4^η.

(539) — Σύνοψις τῶν ἐπιστημῶν, εἰς χρῆσιν τῶν παίδων· Μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ἰδιώματος εἰς τὴν καθεμιλουμένην 'Ελληνικὴν διάλεκτον ὑπὸ Θεοδώρου 'Ράκου Τρικκέως· ἔκδοσις δευτέρα. Ἐν Νεαπόλει, 1815, ἐκ τῆς τυπογραφίας Βικεντίου Ὁρσίνου. εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἅγνοῶ τὴν χρονολογίαν τῆς Α'. ἔκδσσεως καὶ τὸν τόπον ὅπου ἐτυπώθη.

(540) — Γνῶμαι μονόστιχοι 'Εμμανουὴλ Χρυσολωρᾶς, καὶ τὰ ἀποδθέγματα τῶν ζ'. σοφῶν τῆς 'Ελλάδος μετὰ τῶν ἔξηγήσεων εἰς τὸ ἀπλοῦν· Τὰ πάντα φιλοπονηθέντα μετὰ κόπου πολλοῦ, χάριν τῶν φιλομαθῶν, παρὰ τοῦ λογιωτάτου διδασκάλου χυρίου Δαμασκηνοῦ ἱερομονάχου Παπᾶ Παναγιωτοπούλου, Πελοποννησίου, τοῦ ἐκ Δημητρίανης· Νῦν δὲ

πρῶτον τυπωθέντα καὶ μεθ' ὅσης εἶν τε ἦν τῆς ἐπιμελείας διορθωθέντα. Ἐν Κοσμοπόλει, 1815. εἰς 4^η.

(541) — Λεξικὸν τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, συντεθὲν τὸ πρῶτον παρὰ Γρηγορίου Γ. Ζχλίχογλου, νῦν δὲ δεύτερον προχειρισθὲν τοῖς σιδομαθέσι, σκουδῇ καὶ ἐπιμελείᾳ Σπυρίδωνος Βλαντῆ. Ἐν Βενετίᾳ· παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ, 1815. εἰς 8^η μέργα.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Όδε περὶ τῆς Α'. ἐκδόσεως τοῦ Λεξικοῦ τούτου τὸν αὐτὸν. 446.

(542) — Ἰστορία Σουλίου καὶ Πάργας, περιέχουσα τὴν χρονολογίαν καὶ τεὺς ἡγωῖκοὺς αὐτῶν πολέμους, ἔξαιρέτως τεὺς τῶν Σουλιωτῶν μετὰ τοῦ Ἀλῆ Πασιᾶ, ἡγεμόνος τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Βενετίᾳ, παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ, 1815. Τόμ. 2. εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Οἱ ἀνώνυμοι συγγραφεῖς τῆς Ἰστορίας ταύτης εἴναι: ὁ Χριστόφορος Πέρρατζες, δοτις ὁν τότε εἰς Γαλλικὴν ὑπηρεσίαν, ἐκάλυψε τ' ὄνομά του ἐν τῷ Προοιμίῳ τοῦ πονήματός του ὑπὸ τῶν ἐξῆς στοιχείων· ΒΥΚ. ΨΟ. ΦΕΗΛΑ. ΑΩΚΑ. Η Ἰστορία αὗτη μετεφράσθη Ἰταλιστὶ ὑπὸ τοῦ Κυρίου Καρόλου Γκεραρδίνη, ἀλλοτε φροντιστοῦ τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ ἐν Κερκύρᾳ, καὶ ἐτυπώθη παρ' αὐτοῦ ἐν Μεδιολάνοις τὸ 1819 ἔτος.

(543) — Βικεντίου Δαμωδοῦ πρᾶξις κατὰ συντομίαν εἰς τὰς ῥητορικὰς ἐρμηνείας· ἐκδοθεῖσα χάριν τῶν εὔσεβῶν Ἱεροχηρύκων παρὰ Ἐμμανουὴλ Δημητριάδου. Ἐν Πέστῃ τῆς Οὐγγαρίας, ἐν τῷ τυπογραφείῳ Τ. Ἰωάν. Τράττυερ, 1815. εἰς 8^η.

(544) — Μέθοδος Ἀστρογνωσίας, ἢτις διδάσκει ἄνευ Σφαίρας ἢ Πίνακος Οὐρανίου τὴν γνῶσιν τῶν διασπροτέρων ἀστέρων, τῶν ἐν τῷ τῆς Οὐγγαρίας δρίζοντι φαινομένων· Συνεγράφη μέν ποτε παρὰ Γεωργίου Μαρότου· ἐκ τῆς Λατινίδος δὲ ἐξελληνισθεῖσα παρὰ Γεωργίου Ιωάν. Ζαβείρα, τοῦ Σιατιστέως· Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα παρὰ Ἐμμα-

νουὴλ Δημητριάδου, δαπάνη τοῦ ἐντιμοτάτου Ἐφόρου τῆς ἐν Ηέστῃ Ἑλληνικῆς Σχολῆς Κυρίου Νικολάου Μπεκέλλα. Ἐν Ηέστῃ τῆς Οὐγγαρίας, ἐν τῷ τυπογραφεῖῳ Τ. Ἰωάν. Τράιτνερ, 1815. εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ πόνημα τοῦτο συγχείμενον ἔξ 23 σελίδων εὑρίσκεται τυπωμένον εἰς τὸ τέλος τοῦ προηγούμενού συγγράμματος, ἐκδοθέντος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Δημητριάδου.

(545) — Θεοφράστου γαραγτῆρες Ἑλληνιστὶ, ἐκδοθέντες μετὰ συντόμων κριτικῶν ἐπιστάσεων ὑπὸ Δημητρίου Νικολάου Δαρβάρεως, δαπάνη τῶν αὐταδέλφων Δαρβάρεων. Ἐν Βιέννῃ, παρὰ τῷ Ἰωάννῃ Β. Σεπτέμβριον, 1815. εἰς 8^η.

(546) — Τὰ εἰς διαφόρους Συγγραφεῖς ἐκδοθέντα ἀπὸ τὸν Κοραῆν Πρόλεγόμενα, δεύτερον ἐκδιδόμενα διὰ συνδρομῆς τῶν δρμογενῶν. — «Ἔστι τῶν γεγραμμένων ἐνιαὶ μὲν περὶ φιλοσοφίας πεπαρρήσιασμένα καὶ δεδηλωκότα τὴν δύναμιν αὐτῆς, ἔστι δέ τι καὶ τοιοῦτον, διὰ τῶν νεωτέρων τοῖς ἐπὶ τὰ μαθήματα καὶ τὴν παιδείαν δρμῶσιν, ἀκούμσασιν ἀν συγενέγκοι. Ἰσοχράτης περὶ Ἀντιδ. σελ. 312. ἐκδόσ. Κοραῆ.» 1815. εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ σύγγεαμα τοῦτο ἐτυπώθη ἐν Βιέννῃ, ἀλλὰ ἐν τῷ προμετωπίῳ δὲν ὑπάρχει οὔτε τ' ὄνομα τοῦ τυπογράφου.

(547) — Ῥητορικὴ Τέχνη, συνεθεῖσα χάριν τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας, παρὰ Κωνσταντίνου Βαρδαλάχου, τοῦ Αἴγυπτίου. Ἐν Βιέννῃ. Ἐκ τῆς τυπογραφίας τοῦ Ἰωάννου Σνίνερ, 1815. εἰς 8^η.

(548) — Ἐπιστολάριον Ἑλληνικὸν τοῦ σοφωτάτου καὶ πανιερωτάτου Μητροπολίτου Συνεσίου τῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Πτολομαΐδος Πενταπόλεως Κυρήνης, μετὰ τῶν ἐξηγήσεων εἰς τὸ ἀπλοῦν φιλοποιηθὲν, μετὰ κόπου πολλοῦ χάριν τῶν φιλομαθῶν, παρὰ τοῦ λογιωτάτου διδασκάλου Κυρίου Δαμασκηνοῦ ἱερομονάχου Παπᾶ Παναγιωτοπούλου Ηελοπονησίου, τοῦ ἐκ Δημητζάνης. Νῦν δὲ πρῶτον τυπω-

θὲν καὶ μεθ' ἐστι; οἶον τε ἡγετὸς ἐπιμελεῖς; διορθωθέν.
Ἐν Βενετίᾳ. Παρὰ Ηάνω Θεοδοσίου. 1815. εἰς 4^η

(549) — Φοίνιξ, ἥτοι Διάλογοι καὶ Ἐπιστολαι, εἰς
χρῆσιν τῶν νέων ἐν τοῖς γυμνασίοις, ὑπὸ Νεοφύτου Δούκα.
Βιέννη, 1815. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Ἰωάννου Σνίρερ,
εἰς 12^η.

(550) — **Ο Ταρτούφος.** Κωμῳδία εἰς ἑ. πράξεις συν-
τεθεῖσας γαλλιστικής ὑπὸ Μολιέρου, μεταφρασθεῖσα δὲ εἰς τὴν
καθομιλουμένην ἡμῶν γλώσσαν παρὰ Κωνσταντίνου Κοχ-
ζινάκου, τοῦ Χίου, καὶ διὰ δαπάνης τῶν Ἑλλήνων εἰς τύ-
πον ἐκδόθεῖσα. Ἐν Βιέννη, ἐν τῷ τυπογραφείῳ τοῦ Ἰωάννου.
Βαρθ. Τοσσεκίου, 1815. εἰς 8^η.

(551) — Γραμματικὴ τῆς Ἰταλικῆς γλώσσης παρὰ
Σπυρίδωνος Βλαγτῆ. Ἐκδοσις τετάρτη. Μετὰ διαφόρων
ἀναγκαίων εἰδικεών ἐπαυξηθεῖσα. Ἐν Βενετίᾳ. Παρὰ Νι-
κολάῳ Γλυκεῖ, 1815. εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετεπωπώθη τὸ 1816 καὶ τὸ 1821 ὑπὸ τοῦ
αὐτοῦ ἐκδότου διορθωθεῖσα, καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ τυπογράφου ἐπί-
σης τυπωθεῖσα. Ἐτυπώθη κατὰ πρώτον τὸ 1806 καὶ 6'. τὸ 1807.
Ἀγνοῶ δὲ τ' ὅνομα τοῦ τυπογράφου τῶν δύο τούτων πρώτων
ἐκδόσεων, ἐπίσης δὲ τὴν χρονολογίαν τῆς γ'. ἐκδόσιες.

(552) — Ἀρχαίολογία Ἑλληνική, ἥτοι φιλολογικὴ ἱστο-
ρία, περιέχουσα τοὺς νόμους, τὴν πολιτείαν, καὶ ἔθιμα τῆς
θρησκείας, τῶν ἑορτῶν, τῶν γάμων καὶ ἐπικηδείων, τὰ
δημόσια καὶ τὰ κατὰ μέρος παιγνίδια τῶν παλαιῶν Ελλή-
νων, ἐξαιρέτως δὲ τῶν Ἀθηναίων συνεργανισθεῖσα ἐκ διαφό-
ρων Συγγραφέων παρὰ Γρηγορίου Ἱερομονάρχου τοῦ Πα-
λαιουρίου, τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, διδασκάλου τοῦ Ἑλληνομου-
σείου, τὸν γ'. τόμον ἀποπληροῦσα τῆς αὐτοῦ Ἑλληνικῆς
‘Ιστορίας’ ἐπιστασίᾳ καὶ διορθώσει Σ. Β. Ἐν Βενετίᾳ παρὰ
Νικολάῳ Γλυκεῖ, 1815. Τόμ. 2. εἰς 8^η.

(553) — Κρητῆς ὁ Κερδῶν, ἥτοι ἐμπορικὴ εὔχειλο-

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΡΟΥ

παιδεία, συγγραφεῖσα παρὰ Νικολάου Παπαδοπούλου, διά προτροπῆς καὶ δαπάνης τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει τιμίου καὶ φιλογενοῦ ἐμπορικοῦ συστήματος τῶν Ἑλλήνων μεγαλεμπόρων, πρὸς χρήσιν καὶ ὡφέλειαν αὐτῶν καὶ τῶν ἀπανταχοῦ δικογενῶν ἐπιστασίᾳ καὶ διορθώσει Σ. Β. Ἐν Βενετίᾳ παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. 1815—1816. Τόμ. 4. εἰς 8^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Οἱ δύο πρῶτοι τόμοι Α—Κ. καὶ Λ—Ω. περιέχουν τὸ Λεξικὸν τῆς ἐμπορικῆς γλης· οἱ δὲ ἔτεροι δύο, ἐπιγραφόμενοι Λεξικὸν ἐμπορογεωγραφικὸν, φθάνουν μέχρι τοῦ στοιχείου Κ. ἢτοι Α—Β καὶ Γ—Κ. Τὴν τύπωσιν τοῦ συγγράμματος τούτου, καὶ τοῦ προλαβόντος, ἐπιστάτησε καὶ ἐδιόρθωσεν ὁ Σπυρίδων Βλαντῆς.

(554) — Ἐλληνικὸς Τηλέγραφος, ἢ Περιοδικὴ ἐφημερίς, πολιτικὴ, φιλολογικὴ τε καὶ ἐμπορικὴ, ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου. Ἐν Βιέννῃ, 1816. Παρὰ Ἀντωνίῳ Στράους. εἰς 4^{ον}.

(555) — Ἐρμῆς ὁ Λόγιος, ἢ Φιλολογικαὶ Ἀγγελίαι. 1816. Ἐν Βιέννῃ ἐκ τῆς τυπογραφίας τοῦ Ἰω. Βαρθ. Τζεκίου, πρώτην βενδότου. εἰς 8^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Πινσάσης τῆς ἐκδόσεως τῆς ὡφελιψυχωτάτης ἐφημερίδος ταύτης, μὲ λύπην ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους, ἥρχισεν ἐκ νέου νὰ ἐιδίδεται εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 1816 ἔτους, ἐπιμελεῖς δύο λογίων ἀνδρῶν, τοῦ Ἱερέως Θ. Φαρμακίδου, καὶ τοῦ ἐμπόρου Μ. Κοκκινάκη, διστις μετὰ ταῦτα ἀνέλαβε μόνος του τὴν ἐκδοσίν της.

(556) — Εἰδύλλια. Ἐν Τεργέστῃ, 1816. εἰς 12^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Συντάκτης τῶν ποιημάτων τούτων εἶναι ὁ Στέφανος Καραθεοδωρίδης, τοῦ ὄποίου τὸ ὄνομα ἀναγινώσκεται ἐν τέλει τοῦ μικροῦ του Προοιμίου.

(557) — Διατριβὴ εἰς τὴν Ἀνακήρυξιν τοῦ Δογίου Ἐρμοῦ καὶ εἰς τινα τῶν προλεγομένων τοῦ Ταρτούφου. Ἐν Πέστῃ ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Ἰωάννου Τράττνερ, 1816. εἰς 8^{ον}.

(558) — Πρὸς τοὺς Ἐλλογιμωτάτους νέους ἐκδότας